

Faludi Ádám

Fegyvertelen séták egy álmos kisvárosban

V.

“Egy óra múlva hinni fogsz nekem.” Play back mágus nélkül. Magyar hangja ismeretlen. Lengtem, akár az inga.

Reprezentatív balekszelet, vágyszósz, késsel villa. Megszeltem évi rendes szabadságomat, esegyebek.

Tuják és diszibokrok között vitt az út. Elmentünk a kis mesterséges tó mellett, át a hida-kon. Anna az aranyhalakat mustrálta, én meg a tavirózsalevelek békáit.

A biciklitől hamarjában megváltam, amikor az Aranycsákányhoz értünk. Ugyan a lépcsőkön még felesőrömpöltem vele a gigantomán hősi italműig, de aztán az első kínálkozó szemekonténerhez odatámasztottam. Nem mintha hittem volna a csodákban, tudtam, hogy visszafelé ugyanitt találjuk.

Annát előbb levettem róla.

Nem is bántam, hogy bemegyünk, a nyár nagyon rákezdett. Állt a levegő és a kopasz dombon legfeljebb az Aranycsákány vetett némi árnyékot. Azt is befelé, hogy eleget tegyen egy közhely kívánalmainak, az önmaga árnyéka kezdettünk. Azért sem bántam, hogy bemegyünk, mert ismét megszomjaztam. Továbbá nyomasztott Anna pisíltetésének emléke, de ha nem lett volna egyetlen okom se, akkor is bemegyek, mert az én természetem ilyen.

Kíváncsiságom homlokterében a kénköves tekergő; előkerül-e egyáltalán?

- Mindenesetre légy résen - szólalt meg Anna, amikor a nagy, fémkeretes ajtót nyitni kezdtem. - Simon beledöglene, ha egyszer arra kényszerítenék a körülmények, hogy igazat mondjon. Ezt vedd figyelmeztetésnek!

Hogy ez a rejtélyes képződmény nő, az most már tuti, állapítottam meg magamban. Sikerrült felebresztenem benne az anyaösztönt.

- Figyelmeztetésnek? - Mi okból ez az irántam tanúsított kitiűntető gondoskodás?

Elengedte a füle mellett.

- Szeretlek.

Virítottunk az ajtókeretben, mint egy festmény. Akadémista apa gyermekével. Akadémikus apa, amint megrontani készül vérfertőzésből származó kiskorú gyermekét.

Legyints rá, nem érdekes. Dont think twice, its all right.

Ez a Bob Dylan szólt odabent.

Betereltem frissen szerzett gyermekemet és igyekeztem - úgy általában - hallótávolon kívül letelepedni. Nem ütközött nehézségekbe.

Kézilabdapálya méretű ivó előzte meg az éttermet. Nyugdíjasok, önkéntes napközisek it-tak a kezdőkörben, átutazók a hetesen, mi az alapvonalra helyezkedtünk, távol a kaputól.

Megelégettem a váratlan lövéseket.

Elmúlt tizenegy óra, mire kiszolgáltak. Sör került a koszhú asztalterítőre és meggylé, egy deci portorikó rummal kísérve.

Utóbbit Anna kérte. Eszembe sem jutott, hogy tiltakozzam.

A pincér elémrakta a sört meg a rumot.

- A rum a kisasszonyé - mondtam, és azt történt, amit vártam.

- Oppardon drága hölgy! Parancsoljon! - bohóckodott a pincér es teátrális mozdulattal a meggyél mellé sikerítette a rumot.

- Kedves egészségükre! - nyitotta ránk mosolyalbumát, meghajolt és a többit megoldotta az axonometria.

Azt hihette, hogy egy jót hülyéskedtünk.

A leányzó nem húzta az időt. Benyelte a rumot, aztán kortyolt hozzá egy kis meggylevet.

- Hogy jobban higgy nekem - búgta felém. Doris Day a legjobb korszakában sem ért volna fel a bokájáig.

VI.

Simon mágus késett. Lebonyolítottunk még egy fordulót.

- Csak azt nem tudom, hogy az öreg hogyan kötöz majd fel a csomagtartóra - néztem a kölyökre, akinek szemlátomást meg sem kottyant a lórugó.

- Ne félts engem. Rókvérrel bekent tengeri csillagot szegeztem egykoron az ajtómrá. Rézszeeggel, ahogy kell. Mérgek ellen ajánlom neked is.

- Okvetlen, okvetlen, feltétlenül - bólogattam.

Aztán majdhogynem elejtettem a korsót.

- Le vagy szarva! - sziszegte Anna Goeldi és vérig sértődött.

VII.

Simon mágus tizenkettő előtt zúdult be az ajtón. Még nem váltott sebességet, rohant felénk és ömlött róla a verejték. A svájcisapkától már megszabadult, de a viharkabát ádáz csattogással kísérte asztalunkig. Feje teteje kopaszon virított.

- Falat a püspöknek! - zötytyent le a székre. - Nem késtem ám, csak az időpontok tolódtak el némelyest.

Beletörölte koponyáját az abroszba. A legnagyobb jóindulattal sem ragaszthatott volna rá senki olyan jelzőt, mint például: környezetbarát. A vendégkoszorú azonban észre sem vette. Simon mágus nem rítt ki az átlagból.

Anna változatlanul duzzogott, az öreg levegőnek nézte.

- Lenihilizmus és nihilizáció! Hogy a kíváncsiság meg ne öljön, fogd és lapozgasd, amíg kifújom magamat, aztán majd mesélek - kurjantott bele a légtérbe, és a kabátja alá nyúlt. Börbe kötött könyvet penderített elém, patinás, sokat forgatott könyvet.

Urrá lett rajtam az izgalom a címe láttán.

LATRINA MAGICA

Ez állt rajta arany betűkkel.

Körbepillantottam. Simon a pincért hívta, Anna a lábával harangozott és rendületlenül tojt a fejemre; a lehető legjobb felállás.

Kinyitottam az ellenmarxista bibliát, aztán megállt az eszem. Nem kaptam levegőt, zsibbadtam és elszabadult bennem a pokol, aznap már másodjára.

Visitottam a gyönyörűségtől.

Egy közönséges függvénytáblázatot tartottam a kezemben.

VIII.

- Kár röhineselni. A megoldás ez. Az egyetlen lehetséges megoldás. A tiszta logika, az intellektus - így Simon. Az istennek le nem jött volna a fellegekből.

- Zseniális. Egyszer és mindenkorra levettél a lábamról - válaszoltam.

- Akárhogyan simogatod a macskacápát, dorombolásra nem futja neki - dörögte elégedettséggel a hangjában.

Nem rohamoztam tovább, elmúlt. Visszaállt a rend és a nyugalom. Simon körülményes precízséggel fröccsöt esinált magának.

- Az arányok, mindig az arányok. Egy igazi spriccer alkotás, a barkácsmunka vétek a természet ellen. Hígított lóhúgy.

Szemmagasságba emelte a poharát, hogy átjárja a fény, aztán lezuhintotta.

- A Laricsév feladatgyűjteményt is szoktam használni. Amolyan sztyeppitánchoz való segédanyag, de most tehetnél egy szívességet.

Elhatároztam, hogy nem gatyázok tovább. Kimutatom a fogam fehérét. Már nem kötöttek gúzsba az emberi léptékek.

- Neked?

- Nem. Magadnak.

Halasztást kértem fogfehér ügyben.

-?

- Olvasd fel a kettő négyzetgyökeit, és megvilágosul az agyad. Satori. Engem mindig felserkent.

Mit tehettem?

Felolvastam a kettő négyzetgyökeit.

Beszarás.

IX.

Amikor befejeztem, Simon üdvözült mosollyal kicsörtetett a klotyóra. Annában megfordult a borjú. Vagy a kocka. Rámnézett.

- Megbocsátok neked, csak állj a sarkadra! Ha minden maszlagot beveszel, kitör rajtad a veszeltség.

Nem úgy beszélt, mint aki két deci rum igáját nyögi.

Lertúgta a szandálját.

- Szorít.

Nem szóltam.

Simon mágus egy lányér pogácsával tért vissza. Látszott az ábrázatán, hogy diadalt aratott a véccsnéni felett. Hogy sarokbaszorította, tönkretette, hogy egy fillért sem fizetett neki. Sárkányölő Szennygyörgy. A megdicsőültség oly mértékben sugárzott róla, hogy szinte láttam egy szobortalapzaton állva, kivont vécépumpával jobbában, amint lábát a döglött rémségen nyugtatva acélosan a piszkos jövőbe tekint.

- Megebédelünk - szólt, és megeleozta pogácsástányérjával az asztalközepet. Aztán Annára nézett, szeme összeszűkül, és esőválni kezdte a fejét. Átalakult az arckifejezése. Amikor a fejesóválással leállt, bizonyára a farkát esőválta, mert állva imbolygott a helyén. Aztán a feje esőválta Simon mágust, aki a farkánál fogva sajnálkozott. Eltartott némi ideig, de aztán egy fújtató gőzmozdony robogott át közöttünk a hirtelen beállt éjszakában, és izzó csillagokkal telt meg az asztal és környeke.

- Anna, nálad valami hibádzik - szabadult ki a gőz a szelepeken, miközben a mozdonyvezető szeméből hullott a szikraeső.

- Te nőttél! - állapította meg Simon mágus olyan hangszíjjal, mintha gyilkosságot olvasna a fejére.

A mesternek igaza volt. Láttam én is, hogy megváltozott rajta valami, de azt gondoltam, hogy a dühöngés nyomait viseli vagy a rum jószolgálati munkája mutatkozik, azért lett más. Az arca szelíd lemondással emlékezett az óvodás évekre, blúzának mindkét ujja karközepléig végződött.

- Meg ne próbálj átrázní nyavajás boszorkány, mert visszaküldelek a lotyójancsikhoz a sintérgyepre! Azonnal abba hagyod, megértetted? Sax, pax, sarax! - dörrent rá a gipszkalászkok, szalagok és egymást keresztező kalapácsok magasából.

Ezek díszítették körben a falakat a mennyezet közelében.

Simon láthatóan begurult. Annához lépett, megragadta a blúz felé eső gallérját és egyetlen nyisszantással lemetszte.

Rugós kés volt a kezében.

Elképzelni sem tudtam, hogyan került hozzá ilyen váratlanul.

- Még egy korty és véged! - zengte az égből.

A kis gyűjtogató munkához látott az agyamban. Aha! A kulcs tehát a rum. A vajakosság tartozéka. Hormonzavarba hozza a művet, és a kis bestia tudta ezt. Érezte, hogy könnyebben elbánhat velem, ha kellőképpen kikamaszodik.

Némi dermedés után Simon felém kacintott és visszatért képére a vigyor.

- Bundeswehr - mutatta a kést, majd a gallérdarabot zsebrevágva a fülembe súgta:

- Ez meg a tű.

A lehelletétől boszorkánykörökben indult volna pusztulásnak a természet, ha éppen jelen van.

- Simon, és nem tehetek róla, csak azt csináltam, amit megbeszéltünk.

Anna bűnbánó szemekkel adta az ártatlant, szordínót téve Janis Joplinra. Simon legyintett.

- Régi duma, kiskatona. Eszünk, utána vásárolunk neked ruhát valahol útközben, de aztán nincs több próbálkozás.

Fogott egy pogácsát, fröccsbe áztatta, aztán beleharapott.

- A patakhöz megyünk, a régi malomhoz, Kertváros végébe. Ismered, igaz? - pislantott felém levelezőbéka stílusban.

- Ismerem. Mit csinálunk ott?

- Megfürdetjük Éliás artistát.

Alighogy ez elhangzott, Anna pohara éleset roppant és két darabra hullott. A maradék meggyél szertefolyt az abroszon. Simon mágus atyáskodva fenyegette mutatoujjával a lányt. Sejtethetett valamit.

Vagy mindent tudott, kutykurutty.

X.

- Beavatlak. Már alkalmas vagy rá - szólt a pogácsamassza Simon szájából.

Folyamatosan tunkolt és rágott.

- Álljon meg a menet! - próbáltam felülkerekedni bénultságomon. - Túlkinálatot érzek a dinnepiacon. Ki az ördögöt akarsz megfürdetni?

- Éliás artistát. A tüzes szekéren égberagadott mestert, aki visszatért. Olvasd Philippus Aureolus Theophrastus Bombastus ab Hohenheim munkáit. A zagyvanevűét, akit a nagyközönség kis része Paracelsus néven tisztel. Ő eleget hablatyol róla - nyammogta egyszuszra, majd folytatta:

- Estig befejezem az előkészületeket. Felveszem a még hiányzó kapcsolatokat a környék-

kel. Úgy mint Merkur, Hold, Mars, Jupiter, Saturnus. A Vénusz és a Nap már rendben. Te csak statisztálj, figyelj, aztán írd meg, ahogyan történt; légy gazdag, önző, kíváncsi, és a szezonhoz illően gonosz.

- Háromszoros hurrá az égben járónak. És ha én ezt nem akarom?

- Dehogynem akard! Majd én hazudok, te csak figyelj.

Közelebb húzódtok és újrakezdté.

- A Vénusznak, a Holdnak, a Merkurnak a nyugati vagy az északi égtáj kedves. Elsősorban az északi csillagképek a fő házak: Bika, Ikrek, Rák, Szűz. A Mars, Jupiter, Saturnus déli vagy keleti szimpatizánsként a déli csillagképekben; Vízöntőben, Skorpióban, Nyilasban házal. A Naphoz keleti vagy déli irányzék kell, de legjobb telibekapni. Itt most mi a megfeleléseket szerencsételtjük jelenlétünkkel, így alakítjuk ki a szükséges energiaviszonyokat és szimpátiát az egyetlen létezésre méltó rendszerrel, aminek a Föld mindössze csak egy kis kóbor lovagja. Sator, arpo, tenet, opera, rotas. Kutyát sétáltatunk bokortól bokorig, hogy hozzájussunk a szükséges homokhoz. Latrina Magica! Magia Polla, Hermalogika, Masturbo Patria!

Nyelt, s egyúttal szódával elegyítette borát. Körültekintően. Lenullázta a kancsót, nem maradt benne egy csepp sem.

Én meg igyekeztem úgy tenni, mint akinek az ámulattól leesett az álla.

- Jut eszembe - folytatta -, ha netán a Mercedeskék akadályozná az irodalmi munkásságodban, kasztráltasd magad, ahogyan Origenész az acélember. Ő is azért tette, hogy a hölgyek ne hátráltassák az alkotásban. Hexapla. Aztán megírta az Onomasticont. Hogyan onanizáltak most - nyihogott, majd visszatért az előbbi zagyaságaihoz.

- A Vénusz a Gála cukrászda. Erotikában kellemesen meghentergetett hely, megfelelése a rét és a virág. A kezdet. Ha jól emlékszem, körülöttem ott ólálkodott a szerelem, még ha tolokocsira szorult is. Igaz? Ez tehát megvolt. Az Aranysákány a Nap. Délnek áll, s most királyi ebédrel áldozunk, hogy rokonszenvének hullámhosszát a miénkhez igazítsuk. A Merkur és a Hold következik; a bolt, ahol Annának ruhát veszünk, a malom és a patak. Aztán megadjuk a Jupiternek és a Saturnusnak is a kellő tiszteletet. A kör bezárul a Marssal, de az már az én ügyem. Hintem a homokot, veszem a kalapot!

Csettintett az ujjáival a jól végzett munka jutalmaként.

- Érted amit mondtam? - kérdezte.

- Igen - mondtam.

És persze egy árva kukkot sem értettem.

XI.

A bicikli várakozásomnak megfelelően a konténer mellett pergette a rozdsaszemeket.

Elszabadult a nyár. Simon mágus összehívta viharkabátját és magyarázott megállás nélkül. - Majdnem ráment a tekintélyem! Húsz év, érted? Húsz év egy vaskazettában!

Mutatós társaságot alkottunk, csekély érdeklődést keltve. Lehet, hogy ösztönüktől vezérelve házaikba menekültek a polgárok, s most a függöny mögül lesték, hogy mi lesz, vagy csak épp így alakult, nem tudom. Nem mintha bántam volna.

Anna kinőtt ruhában, Simon hóbörödtött, én meg sörközi akaratvesztésbe bugyolálva. A három kótyag.

- Öreg! Ez mit jelent? - dugtam hirtelen támadt belső sugallatra orra alá a Gála cukrászda számláját.

- Sator, arpo, tenet, opera, rotas. Ezt jelenti. A logikát, amire egy rendszer épülhet.

- De a szavak konkrétan. Így együtt és külön-külön?

- Beszarattatásból nem lehet rendszert csinálni. A beszarattató minél jobban beszarattat, annál jobban be van szarva saját maga a beszarattatottaktól tartva. Ez egy kulcsmondat. Al-

kalomadtán ismételd el, milyen gyorsan csak bírod! Szarhányon nem lehet élni. Világ dro-medárjai egyesüljete, hatha lesz belőle kétpupu teve! Állati! De én vagyok a hibás, mert ki-merültek az erőim. Közel kileneven évvel ezelőtt kiesuszott kezemből az irányítás. A fonal. Csak annyi maradt bennem, hogy a lejtöveletem intézzem. Minden mákszemnyi tartalékomra szükségem volt, hogy visszatérhessek.

Nem próbálkoztam tovább. Eltettem a papírt és gyökeret vert a lábam.

Simon a biciklihez lépett és eloldozta a kormányhoz kötött borszját. Egy közönseges por-razt tartott a kezében, amelyik egy fehér, természetes kaesa nyakában végződött. A kaesa az első kerék mellett ült és minket nézett.

- Bemutatom nektek Éliás artistát. Jó cimpora. Meghallgattam délelőtt Dalidától az Exo-dust és eszembe jutott, hogy Éliás artista megkönyítheti a dolgokat. Meghívtam. Szerintem ebben az alakjában tökéletesen megfelel. Legalább nem tud belefóázni mindenbe, és a feltű-nést is kerülhetjük.

Kerülni a feltűnést! Atyaúrsten! Már vagy egy perce megállt az eszem, de ettől a szöveg-től teljesen megmakacsolta magát. Ilyen állapotban kellett elindulnom vele.

Anna hallgatott, Simon izzadt, a bicikli zörgött, én meg kovályogtam. A kaesa elől capla-tott a gyeplovégen, nyakát nyújtogatta előre-hátra, neha felrefordította a fejét és felnézett az ég-re. Most kezdhetette talán megbánni, hogy lejött, esetleg bosszúért fohászzkodott a szégyen miatt, ami érte. Nem voltam benne biztos. Semmiben nem voltam az. Leereszkdélünk a dombról, vissza a városba. A Homérosz közből az Elmunkas utcán át jutottunk a Piac térre. Itt már újfent minket bámult aki élt és mozgott. Nem voltak kevesen.

Lassan engem is ellepett a verejték. A boltig, ahol Annát felruházhattuk, akadt menniva-lónk még jócskán. Kezdtém felfogni a pellengér jelentőségét. Ez egy ilyen nap. A megértések napja, avagy Simont idézve: a megvilágosodásé. Satori. Masszóval; zimmezum.

- Nem félsz attól, hogy hülyének néznek? - szoltam előre.

- Kik? És ugyan miért? - rikoltott a viharkabát. - Egymást sem nézik annak!

Csak úgy harsogott. Verte bakancsait a járdához.

Éliás artista - egek! -, szóval a kaesa megriadt és hápogni kezdett, de Simon rántott egyet a porázon, megvonva tőle a szót.

- Legjobb nova a szupernova! - kurjantott egy bődületeset.

Hol volt ehhez képest Anna bölömbika szerenádja a Gála előtt?

Jótköny mellékcútcában nem reménykedhettem, kénytelen voltam cselekedni. A közrö-hejmértéke meghaladni látszott a türekepségemet.

- Te mindent el tudsz érní, amit akarsz? - kérdeztem.

- Mondjuk; igen.

- Akkor ne óbégass. Engem itt ismernek.

- Na és. Engem mindenütt ismernek, csak nem tudják. Azt hiszed nekem jobb?

A kaesa zónaadagokat lötyty intgetett lépésenként spenótbl.

- Az újutazás óta bizony csak helyi operációkra vagyok képes, ezt elárulom neked, de még így is verem a mezőnyt. Ó, ha láttál volna az elején! Kurva Néró! Meg az én ifjonti hiúságom!

Elkomorodt. Nem lehettem eléggé hálás érte.

- Szóval a negyvenedik kör táján esődlöt mondtam. Bücsü a régi életmódnak, kezdődjenek a próbálkozások. Tudnom kellett, hogy így mekkora a kiterjedésem, mekkora a befolyásom a lentiekre. Aprólékos, tököllödő évszázadok.

Megint elérkezettnek láttam az időt, hogy egy kicsit megszorongassam. Belőlem sem a mániakusság hiányzott, hanem a veszíteni tudás képessége.

- Te Simon! Hogyan vettél odafeht levegőt?

- Sehogy.

Hiába vártam a folytatásra, kénytelen voltam szerválni egy másikat.

- És nem fagyta meg?

- De megfagyta.

Hosszú csend következett, amit nevezhetnénk a ping-pong alkonyának is. Jobbnak láttam, ha meghúzodom az árnyékban.

Mentünk, mendegéltünk, mígnem egyszer csak Simonnak sikerült visszazökkennie a régi kerékvágásba.

- Ha nehezen is, de beleszóltam, beletanultam az új mesterségbe. Árvíz, járvány, földrengés, háború, béke, aszály, bőség, forradalom, gondolatátvitel; tettem-vettem, amit bírtam. Amire futotta a megnyírbált tehetségemből, de mindegyik játéknak egyetlen célja volt: létre kellett hoznom Jurij Alekszejevicsét. Az első emberszabású űrhajóst. A Gagarint. Még akkor is őt, ha csak a tapéta szerepe jut majd neki. Ugy ám! Nagy türelem, kitartás, baromi kitartás.

Simon mágus elgondolkozva lépkedett. Gyerekek szegődtek a nyomunkba. Egyelőre tisztos távolból és bátortalanul követtek, de nem volt kétséges, hogy mi történik rövidesen, ha el nem tűnünk.

- Hány és hány átrendeződést kellett végigvárnom, mennyi összefüggésen rajtatartani a kezem, hogy minden úgy alakuljon, ahogyan arra nekem szükségem volt. Mert rajtam csak egy embert szállító űrhajó tudott segíteni, ezt igen hamar megértettem. Lejönni, lejönni! Semmi más nem érdekelt. Ennek a szelektív koncentrációnak aztán meg is lett a bőjtje. A hátterben akadály nélkül megzavarodott a világ, az ördög meg békésen santikált. Hibás vagyok, de hagyjuk a részleteket!

Megrántotta a porázt.

- Eliás, balra megyünk!

A kacsza befordult a Néphadsereg utcába.

Semmiség. Zimmezum & kutykurutty.

Baktattam mögöttük akaratom fehér zászlájának oltalmában, Anna zárva tartott és Mercedes egyre jobban távolodott ebből a világból.

Simon tata megint rákezdte:

- 1961. április 11. Nevezetes dátum. Addig kellett türelemmel lennem. Ezen a napon aztán jött az első úgynevezett űrhajó. Egy lidérenyomás, amibe istenkisértés volt élőlény dugni. Pedig volt benne, még hozzá ember. Nem a Lajka kutya, nem fehér egér, se nem macska, hanem egy élő, igazi ember. Megegyezett a röppályánk, persze nem véletlenül. Hatvannégy fok ötvenhét perces hajlásszög, 181 kilométer a legkisebb, 327 kilométer a legnagyobb bolygótól való távolság.

Hátranézett, hogy figyelem-e.

Figyeltem.

- Eljött az én időm, beérett munkám gyümölese. Helyet cseréltem az űrhajóssal, hogy hogyan, azt a képzeletedre bízom. Megrendeztem az első nem hivatalos ürsétát, amelyik mind a mai napig tart. Percekig rázkódott a röhögéstől.

Eliás artista is reagált a szokott módon. Spenót; zóna adag.

- Felhúztam a szakfandert, aztán fel óra múlva végre talajt éreztem a lábam alatt. Csak hogy egy kicsit korán örültem.

Nem állhattam meg szó nélkül.

- Ugye nem akartál azt mondani, hogy a te enyhén szólva avitt ábrázatod nem szűrt szemet senkinek? Hogy nem vették észre a cserét? Gagarin egy jó kiállású, életerős fiatalember volt.

- Ó igen, de látnod kellett volna az eredetét, akit megsétáltattam. Nem sokban különbözünk. Ettől függetlenül ott azon az istenverte sztyeppén elállt a lélegzetük, amikor megláttak. Azt hitték, hogy az űrutazás ilyen maradandó változásokat idéz elő, epe ezért el is dugtak

azonnal szem elől. Egy fémcellában ismerkedett velem össze Gagarin, akit meg kellett tanítanom, hogy mi történt vele odafent. Már eredetileg is őt szánták másodhegedűsnek, avagy tápétának, akit majd mutogatni lehet, történjék az áldozati barikával akármi a messzi ismeretlenben. Szóval őt hordozták körbe a világon. Ezért kezdődött egy nappal később az űrkorszak.

- Aha.

Szavai igazságtartalmában szemernyit sem kételkedtem.

- Elszámítottam magamat. Bezártak, eldugtak. De nem ám csak úgy hipp-hopp, hanem borzasztó precízen és bombabiztosan. A méreg megevett, de minden rafinériám ellenére hűsz év lett belőle. Nem tudtam megugrani, csinálhattam akármit. Állítom, hogy rabtartásban magason ők voltak a legfejlettebbek az egész világgyetemben. Vagy még azon is túl. Azt hittem, ha készségesen kiképezem a díszhajósukat, legalább félig-meddig nyugton hagynak. Ehelyett hűsz évig vizsgáltak, turkáltak bennem, szétszedtek, összeraktak, aztán amikor végkimerültek a variációs lehetőségek, bedugtak egy elmeógyógyintézetbe. Szerencsére és végre. Másnap megléptem. Ne is beszéljünk róla. Viszketek, vagy amit akartok!

Látszott, hogy kirázza a hideg, vagy tán működésbe léptek a tartalékos bogarai. Anna megfogta a kezemet, és a ruházati boltra mutatott. Végre szerencsésen odaértünk. Simon adta a bankot.

- Megvárlok benneteket, itt a pénz. Engedd válogatni a drága gyermeket, hiszen valami képpen ő is csak nő.

Csikorgó alkatrészek hangja Annából.

Nem időztünk sokat. Szoknya, blúz, zokni.

- Bugyit ne! - toppantott lábával, kikapta a kezemből és visszadobta a többi közé.

Ezek szerint végzett a szájjárral. Az Aranycsákány óta mindenesetre abbahagyta a kamaszodást, és ez megnyugtató. Már amennyire a megnyugvás ebben a helyzetben helyes kifejezésnek mondható. Átöltöttem, a szomszédos üzletben vettem neki egy szandált, amolyan fegyházfényű bőrt kék patentokkal.

- Ez nagyon tetszik - hálálkodott.

Odakinn Simon a kacsát etette. A járdán ültek mindketten, a kozmosz hőse kenyérdarabokat hajigált elé ritmikusan. Tudom, hogy nem könnyű elképzelni, de így történt.

- Nem akarsz menetközben egy újabb passzust citálni a Latrina Magicából? - tápászzkodott fel közeledtünkre.

- Én inkább a mielőbbi felszívódás mellett vagyok - mutattam hátra, ahol már tekintélyesre nőtt gyerekesapat sivalkodott. Csak idő kérdése volt, hogy mikor bátorítják fel egymást annyira, hogy közvetlen közletről használjanak bennünket céltáblának. Szorongva gondoltam arra, hogy nem kizárt; néhány tanítványom is tagja a szabadcsapatnak.

- Tűnjünk el innen, amilyen gyorsan csak lehet!

- Felőlem - vont vállat Simon mágus - a malomig akár meg sem álljunk.

Lépett kettőt, aztán blokkolt.

- Annácska édes, gyere ide egy picit, hiszen még meg sem néztelek a szép új ruhádban!

Nyájas, behízelt hang, à la cukrosbácsi.

Megvizsgálta Annát jobbról, megvizsgálta balról, magához ölelte, megsímogatta, igazított a ruháján; maga volt a megtestesült atyai gondoskodás. Simon a gondoskodó. Egy újabb szobor jelent meg lelki szemem előtt. Egy ízlésesnek mondott gusztustalan szobor.

Amikor a modell felegyenesedett, rossz szokása szerint megint rámkacsintott, majd inkább lehelte, mint súgta:

- A tú.

XII.

Anna belémesimpaszkodott és fülig ért a szája.

- Szerencsétlen, vén gazember. Naponta, ha egy-két jó órája akad, a többi üresjárat. Emléketető. Hogy mit összebohóckodik ezzel az ártalmatlan vacakkal! - bökött ujjával a blúz-gallérra.

Átvágtunk a Ho Shi Minh utcán, és az Amphion sétányra fordultunk a zárgyár sarkánál. Arccal a malom felé. Simon magyarázott valamit az utcanevéről, de nem nagyon értettem. Elsősorban az Amphion bökte a csőrét, mert többször előhozakodott vele. Csak az utolsó mondatát hallottam tisztán:

- Igazságot kell tenni ebben is; a hárfát együtt találtuk fel, a zenét ő egyedül.

Ráhagytam. Azt hittem, hogy hosszú még a nap.

Időközben elmaradoztak a kölykök, a bámész tekintetekből azonban jutott még jócskán.

- A medál a nyakadban biztosíték arra, hogy az enyém leszel - kezdte Anna újra a törleszkedést. - Ellenkezés nélkül. Hagyni fogod, hogy azt csináljak veled, amit akarok. Varázsereje van, bordélyban tartottam egy hétig - duruzsolta.

Legyintettem.

- Tudod mit?

Gondoltam, egy kis higgasztót ráborítok, hátha használ.

- Olyan felpiszkált állapotban vagyok, hogy a húgomat se kergetném ki az ágyamból, de még talán az öreganyámat sem.

- Van egyáltalán húgod?

- Nincs. És öreganyám sincs.

- Én majd egyszemélyben pótolom neked mindkettőt.

Hát így. Részemről a redőnyzár. Lehúztam a rolót.

Jócskán leszakadtunk közben. Éliás artista és Simon majd kétszáz métert vert ránk. Azt láttam, hogy megállnak, miután egy rendőr szalutál nekik előírás szerint, mondhatni érintőlegesen.

Nógattam Annát, mert nem akartam, hogy pocsékba menjen az ingyencirkuszjegyem. Hamarosan megesapott Simon mágus hangjának szele. Ez nem tréfa. Ordított, miért akit nyúznak. Nem irigyeltem a rendőrt.

- Nincs nálam semmiféle irat, se pénz, nincs munkahelyem, a biciklit találtam, a kacsát tombolán nyertem, és engedély nélkül hordok magammal gumibotot!

- Csituljon már öreg - igyekezett nyugtatni a rendőr, elrakva jegyzetömbjét, amikor odaértünk.

Kínosan érinthette a váratlan vulkánkitörés, mert kezdett színeződni a feje. Azt hiszem pillanatok alatt rájött, hogy mellényült, és elmebeteg fogott. Megpróbált kifarolni a csapdából, ha másért nem, hát az ablakokból figyelő bámész tanúk miatt. Mentette volna a tekintélyből, ami menthető.

- Idefigyeljen; én magát bekísérhetném, de...

- Úgy van! - csapott le Simon. - Igaza van, kísérjen be! Veszélyeztetem a közrendet, sértegetem a hatóságot, ellenséges nézeteket terjesztek kacsával, alapos gyanúval merülök fel - és így tovább.

Levegőt sem vett, dehát ebben tisztos gyakorlattal rendelkezett. A rendőr lilult, Simon mindenféle istának, dagadt baromnak lehordta, ő meg segélykérően nézett ránk.

- Magukhoz tartozik?

- Nem! Nem tartozunk egymáshoz. Senkihez sem tartozom - óbégatott Simon, miközben a kacsá riadtan és rendületlenül termelte a zónaadagokat.

Az északárosult alakítását egy pillanatra abbahagyva hozzám fordult és egy madzaggal átkötött csomagot nyomott a kezembe.

- Ezt juttassátok el a címzetthez, engem letartóztattak...
 - Dehogy tartóztattam le - rémült meg a rendőr, de Simon hajthatatlan maradt.
 - Letartóztattak és bevisznek az őrszobára, nem tudom, mikor szabadulok, ismerem a módszereiket. Ne izguljatok, nagyobb állatokkal is elbántam én már! - azzal a rendőrré üvöltött:
 - Na mire vár? Azt szeretné, hogy megvesztegessen, maga korrupt hólyag?
 A címzett jobbnak látta, ha inkább megadja a végszót, és sürgősen elpalyázik a helyszínről.
 - Na induljon! Majd meglátom, hogy mekkora lesz a szája odabent!
 Simon ránkivörgött:
 - Még ki sem látszik a sírből és már kísérteni akar, még fenekén a koporsódeszkaconk, de már huhog.
 És elvitte a rendőrt.
 Eliás artista, Simon mágus, bicikli gumibotpumpával, rendőr. Nem rossz.
 Előbb elszortan, majd egyre több ablakból hallatszottak az összeverődő tenyerek. Tapsolt a nézőközönség. Tetszett a műsor.

XIII.

Simon mágus szájából a pergőtűz egyre távolabbról szolt, a taps lassanként elesitult, végül az egész karneval elenyészett a nyár megszokott hangjai között. Nem gondoltam, hogy utoljára látom az öreget.

- Most mit csináljunk művész?
 - Mutasd meg a várost, sétáljunk.
 - Aztán merre, hol kezdjük?
 - Mindegy. Szeretném látni a bíróság épületét, meg ott azt a hősi emlékművet - mutatott a völgyet körbefogó hegyvonulat szikláira. Az erdőből kibukkano mészkövek tetején egy - szintén - alrealista stílusban fogant dolgozó taposta mezítláb a lapátot. Dagadó izmokkal, meztele-nül, ám farkrejtve.
 - Közben postázhatnánk a csomagunkat is - folytatta.
 - Rendben. Megnézem a címeteket.
 - Felesleges. Tudom fejből.
 - Hogyhogy?
 - Én írtam mind a hatvankettőt.

Találomra elindultam, lévén szülővárosom bármelyik szeglete egyformán jellegtelen és hétköznapi. Az esetleges érdekességek csupán magántörténelmem következtében lettek azzá. Ugymint; ezen a padon ölelkeztem először, ebben a házban akkor laktam, amikor, itt szoktam ezt, meg azt, ebben a buszmegállóban egyik este - val, vel. Ez az a hanglemezbolt. És ez meg itt a Posta.

Anna feltepte a csomagot, és néhány level kivételével magával vitte, hogy feladja. Belekukkantottam a maradékba.

Hivatalnokok, vezérek és közlegények, jórészt ismert figurák.

Az egyik boríték nekem szolt. Egy név jegykártyánál nem sokkal nagyobb méretű kartont találtam benne, ez áll rajta kézírással:

"Örülök, hogy ezt az oldalt olvasod először, lévén ez az első oldal. Egy kicsit átejtettelek, de a Latrina Magica valóság. Szentírás. A túloldalon találsz az a mondatot, amelyiket mind-azok megkaptak és kapnak, akik vajtartonak használták a fejük tetejét. El sem hiszed, milyen bámulatos hatása van! Ez az én csodafegyverem, nyomában a romok. Jó szórakozást! (És tartsd magad távol a közeli céloktól!)"

Ölel: Simon.

U.I.: Téged nem érint, de tudom, hogy mindent tudni akarsz. Tessék!”

Megfordítottam a lapot. Csak részben volt névjegy.

MINDENT TUDOK.
S.M.

Ennyi és semmi több. Fejbekölintott a felismerés. Ez a mondat valóban képes túltenni a radioaktivitáson, csak a hozzávaló célpontot kell megtalálni és házhoz jön a vég. És célpont itt akadt elég.

Nem gyönyörködhettem sokáig, mert Anna közben visszaért.

- A többi útbaesik, majd bedobom a levélszekrényekbe.

- Helyes. Itt minden útbaesik. Ez egy olyan hely.

Elindultunk és ettől újra rám jött a próbálkozhatnék.

- Még nem is beszélte a bosszorkányéideiről.

- Nem is fogok - vágta rá határozottan, aztán megint megkukult. A gyenge pontjaiba rendre beletaláltam. Csak akkor szólalt meg legközelebb, amikor Simonra tereltem a szót.

- Mi lesz az öreggel?

- Itt már végzett. Farkaskoldussá változik, aztán tévelyegni indul, amerre lát. Amerre a kötelessége szólítja. Éliás artista összeszarja az örszobát, ezért aztán kidobják. A nyakörvet hazaviszi a kapitány, és mert Simontól ő is megkapja a maga levélkéjét, sejteted, hogy mire fogja használni. A biciklivel nem tudnak mit kezdeni, áll az udvaron és próbára teszi továbbra is a rozsdá türelmét. A gumibot az örmesterfeleség ágytársa lesz a magányos órákban, tehát mindörökké; ámen.

Pont. Többet nem bírtam belőle kihúzni. Jártuk az utcákat, Anna időnként eltűnt egy lépcsőházban, kezében levelekkel. Felkaptattunk a hegyre, onnan vissza a buszpályaudvar felé. Ez utóbbit a lehető legjobbkor ejtettük meg. Fergeteges zivatar szakadt a nyakunkba. Ömleni kezdett az eső, dörgött, villámlott. A szél megtette, amire én képtelen voltam. Kimutatta a foga fehérét. Zimmezum.

Annyi időnk maradt, hogy a 66-os buszt elcsípjük. Méterekre alig láttunk, úgy zuhogott. A lakásomtól pár lépésnyire szálltunk le, de így is tökéletesen átáztunk, mire elértük a kaput.

A harmadik emeleten laktam, ég és föld között. Méretes tócsákat eresztettünk magunk köré, amíg végre sikerült kinyitnom az ajtót, de ezzel még nem jutottunk túl a nehezén. Állott, sűrű hőség fogadott odabent, és gondolni sem lehetett a szellőztetésre, miután az eső akkor érte fénykorát.

Anna körültrappolta a konyhát, szobát és megnyugodott.

- Megfelel. Jó lesz. Majdnem ilyennek képzeltem.

- Igazán megnyugtató - kezdtem egy műmosollyal kibújni a gönceimből. Beledobtam őket a kádba a jobb idők eljöveteleért reményében. Megtörülköztem, aztán hanyattvágtam magam az ágyon, hogy a szauna örömeinek hódolhassak.

Fáradtságot éreztem, jólesett elnyújtózni, bár alig fél percem jutott rá. Anna ugyanis szintén levetkőzött és leült mellém.

- Van egy száraz ingem, vedd fel. Jó lesz fürdőköpenynek, nekem meg légszíves add ide azt a kis kék törülközőt - mutattam a ruhafogasra.

A ruhafogas előszobafalként és szekrényként üzemelt. A könyveim s más kacatok foglalták el a polcokat, meg a szekrényeket.

- Minek? - tért vissza az élet Janis Joplinba.

-Hogyhogy minnek?

- Minek kell a törölköző és az ing? Végre meztelenül láthatjuk egymást.

- Felemelő dolog, de mondjuk én szégyenlős vagyok, te pedig érzékeny gyermek lévén megfázhatsz.

Nem mozdult. Fel akartam állni, de vadul belémcsimpaszkodott.

- Kérlek!

Megpróbált visszanyomni az ágyra, és én meg hagytam. Most mit csinálnak?

- Tudok egy varázslatot - kezdte -, megnöveszttem vele a csirkenyomorítót.

Csirkenyomorító! Ahogy ezt kimondta, az akaratérom utolsó foszlányaitól is megszabadultam. Végzett velem a rekeszizom. Mert hát mi történhet? Megrontok egy 205 éves gyereket, aki nem létezik? Egy szüzet, akit annak idején éppen dolgos feneké miatt égettek meg?

- Na, hadd lássam!

- Nem lehet. Csukd be a szemed, csak úgy tudom.

- Pisilni meg ...

- Pisilni meg pont ellenkezőleg!

Egy darabig alkudoztunk, eredménytelenül.

- Ha nem csukod be, akkor bekötöm.

Megadtam magam ismét, gondolván, hogy majd apránként, résnyire, ahogy elkalandozik a figyelme... Fenét. Tudta, min jár az eszem. Fejemredobta a csuromvizes blúzt, amitől levegőt is alig kaptam.

Várt egy kicsit, aztán útjára engedte a kezét. Előbb a lábujjaimat simogatta nagyon lassan, aztán a lábfejemet, bokámat, combomat. Innen áttért a nyakamra, mellemre, derekamra. Akár a levegő.

Kezdtém emelkedni.

Hosszan időzött a gyomromon, hasamon, a szőreimmel babrált. Úgy tűnt, hogy szálanként lajstromozza őket. Néztém szemhéjam belsején a csillagokat.

Aztán megtalálta, amit keresett.

Lekaptam fejemről a blúzt; kinyitottam a szemem, nem bírtam tovább, látnom kellett.

És láttam.

Először fogalmam sem volt, hogy mit, csak bámultam jobbra-balra. Idő kellett ahhoz, hogy felfogjam, nem ott vagyok, ahol vagyok. Nem ott, ahol voltam.

Hajnalodott.

Mercedes mesterkedett rajtam, haja eltakarta a derekamat.

Álomválogató. Béka mondá: kutykurutty.

Mercedes feneké ott fehérlett előttem, de ahogy mozdítottam felé a kezem, hozzáértem valami hűvöshöz. Egy medál volt az. A nyakamban lógott vékony bőrszíjon. Így nézett ki:

(VÉGE)